~~Зайченцето му казало:~~ му казалъ Звездният Синъ

— Азъ търся една ~~пара~~ жълтица отъ бѣло злато, но нийдѣ не ~~мога~~ можахъ да я намѣря, а пъкъ ако не я донеса на господаря ~~си~~ си, той ще ме пребие.

— Върви ~~с мене~~ подире ми, казало зайчето, и азъ ще те заведа при ~~парите~~ жълтицата ~~парата~~, защото ~~азъ~~ зная ~~где се тя намира~~ где е и защо е тя скрита.

И Звездният Синъ тръгналъ подиръ зайчето и ето, въ ~~дупката~~ пукнатината на едно дърво той видѣлъ ~~пара~~ жълтица отъ бѣло злато, която търсѣлъ. Той се много зарадвалъ, зелъ я и казалъ на зайчето:

— Услугата която ти направихъ е ~~сто~~ многократно ~~хиляди~~ ~~прамно~~ възнаградена, и добрината която ~~показахъ~~ къмъ тебе е стократно отплатена.

— Не, ~~казало зайчето~~, както ти постъпи съ мене, ~~същото~~ тъй направихъ и азъ съ тебе, възразило зайчето и бързо ~~побягнало~~ избягало, а Звездният Синъ ~~отправилъ се~~ тръгналъ ~~отправилъ се за~~ къмъ града.

При градскитѣ порти седѣлъ единъ прокаженъ. Лицето му било закрито съ качулка отъ сиво ~~платно~~ ленено платно, но ~~очитѣ му про-~~ презъ дупкитѣ на качулката очитѣ му ~~блес~~ светели като въглени. Като видѣлъ Звездният Синъ да наближава, той ~~удари~~ ~~почукалъ~~ [illegible] дървената си паничка, ~~и~~ дрънкалъ звънчето, ~~и му извикалъ~~ викналъ го и му казалъ:

— Дай ми ~~пара~~ нѣкоя пара ~~за~~ да не умра отъ гладъ. ~~Мене~~ Мене ме изпъдиха отъ града и нѣма кой да ме ~~ж~~ пожали.

— Уви, ~~д~~ извикалъ Звездният Синъ, азъ